

Arrest

nr. 320 587 van 23 januari 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat K. TERMONIA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 24 oktober 2022 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 27 oktober 2022 om internationale bescherming. Op 16 mei 2024 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghanistan en bent u Pashtoun van etnie. U bent moslim van soennitische strekking. U bent geboren op (...) 2001 in het dorp Sawati, district Qarghayi, provincie Laghman. U woonde daar met uw ouders, broers en zussen. U ging naar de madrassa en naar school tot de 6e klas. Toen u 15 of 16 jaar oud was, begon u als riksjabestuurder in Jalalabad. Uw broer E. (...) werkte voor de voormalige overheid om mijnen te ontmantelen, hij overleed ongeveer 15 jaar geleden. U moeder overleed drieënhalf jaar geleden en uw vader stierf anderhalve maand voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan.

U werkte sinds u 15 of 16 jaar oud was als riksjabestuurder in Jalalabad. U huurde een kamer in de stad samen met een vriend. Elke vrijdag ging u terug naar uw familie. U deed deze job tot drie maanden voor de machtsovername op 15 augustus 2021, toen vertrok u naar uw maternale oom in Kabul.

Zes à zeven maanden voordat u naar Kabul vertrok, begon u met het naar school brengen en ophalen van de kinderen van commandant K. (...). Hij werkte met uw broer M. (...), die compagniecommandant was op de luchthaven van Kabul. Commandant K. (...) had een chauffeur nodig voor zijn drie kinderen, die van een publieke school wisselden naar de privéschool Muslimyar in Jalalabad. Uw broer vertelde aan de commandant dat u een riksja bestuurde in de stad. U kreeg de opdracht om de kinderen elke ochtend om 08:00 naar school te brengen en om 12:30 weer op te halen. U kreeg maandelijks 6000 Afghani van uw broer voor deze job.

18 à 19 dagen voordat u naar Kabul vertrok, werd u op vrijdagavond onderweg naar uw ouderlijk huis gestopt door drie talibanleden. Zij wilden dat u de kinderen van de commandant aan hen zou bezorgen. U weigerde dit eerst, werd toen bang en stemde vervolgens in met het verzoek. U gaf de talibanleden uw telefoonnummer. U ging naar huis en informeerde uw broer, die vervolgens de commandant inlichtte. Zij maakten een plan om de talibanleden te arresteren.

Drie dagen later werd u gebeld door de taliban, die u bedreigden omdat u nog niet aan hun verzoek had voldaan. U nam contact op met uw broer en de commandant, die u vertelden dat u meer tijd moest vragen. Vervolgens stelden zij een plan op, waarbij u de taliban op een specifieke dag – twaalf dagen later – en tijd naar een specifieke plek moest laten komen. U haalde de kinderen op en ging ook naar die plek, daar belde u de talibanleden. Toen zij arriveerden werden zij onmiddellijk gearresteerd door de bodyguards van de commandant. De commandant zei u dat u deze plek diende te verlaten.

Na drie à vier dagen kwamen talibanleden naar uw ouderlijk huis, zij wisten inmiddels dat de andere talibanleden wegens u werden gearresteerd. U was op dat moment niet thuis. Na dit bezoek vertrok u naar Kabul, waar u heimelijk bij uw maternale oom woonde tot de machtsovername plaatsvond. Gedurende deze periode zijn de taliban nog eens bij uw vader thuis langs geweest.

Twee weken na de machtsovername hebt u samen met uw broer M. (...) Afghanistan verlaten. U reisde via Pakistan naar Iran, waar jullie vijf maanden verbleven. Toen jullie samen de grens naar Turkije wilden oversteken, raakte u uw broer kwijt. Vervolgens verbleef u vijf maanden in Turkije. Daarna reisde u via Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Italië, Zwitserland en Frankrijk naar België. U kwam hier aan op 24 oktober 2022.

U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 27 oktober 2022.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gearresteerd te worden door de taliban omdat u talibanleden overhandigde aan de vorige overheid.

Ter staving van uw verzoek legde u kopieën van volgende documenten voor: uw taskara, de taskara van uw vader en de taskara van uw broer M. (...). Ook legde u kopieën voor van de legerbadge, het militairrijbewijs, vier certificaten en twee foto's van M. (...). U heeft ook kopieën van vier foto's van uw verwondingen in Iran voorgelegd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden

kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gearresteerd door de taliban omdat u talibanleden overhandigde aan de vorige overheid. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende opmerkelijkheden en ongeloofwaardigheden, alsook kunnen enkele markante incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Ten eerste heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u en de persoon van wie u de documenten voorlegde daadwerkelijk broers zijn. Ter ondersteuning van uw familieband legde u kopieën voor van uw taskara, de taskara van uw vader én van uw beweerde broer. Een taskara is een Afghaans document met persoonsgegevens zoals de naam en achternaam, naam van de vader en grootvader en leeftijd op moment van afgifte. Deze taskara's stellen dat u en uw broer dezelfde vader hebben, maar de taskara van uw broer is verder niet leesbaar (zie Notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 1 februari 2024 [CGVS], p. 13-14). Bovendien betreffen deze taskara's slechts kopieën die weinig betrouwbaar gezien ze makkelijk via allerlei knip- en plakwerk te manipuleren zijn. Voorts blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. Enkel deze taskara's volstaan dan ook niet om uw familieband aan te kunnen tonen.

In dit licht dient zeer kritisch gekeken te worden naar uw verklaringen omtrent uw broer en zijn tewerkstelling.

Vooropgesteld blijken uw verklaringen omtrent uw broers niet coherent te zijn. Zo heeft u tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet vermeld dat uw broers werkzaam waren voor het voormalige Afghaanse nationale leger. Dit is zeer opmerkelijk, gezien de voorgehouden benadering door de taliban en de uiteindelijke arrestatie van de talibanleden voortvloeien uit het feit dat uw broer bij het leger werkte en u zijn commandant hielp. Het is merkwaardig dat u de tewerkstelling van uw broer niet ter sprake bracht tegenover de DVZ. Van een verzoeker die verklaart dat zijn leven in gevaar is en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, mag te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn vluchtmotieven van bij het begin van de asielpprocedure zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet. In dit opzicht is het eveneens merkwaardig dat u dit voor het eerst ter sprake bracht op het commissariaat (CGVS, p. 9-10). U gevraagd waarom u de jobs van uw broers niet heeft vermeld bij de DVZ, stelde u destijds alle documenten meegenomen te hebben maar dat er u verteld werd dat u deze tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS kon voorleggen (CGVS, p. 23). Dit is zeer opmerkelijk. Het verdient benadrukking dat het gehoorverslag bij de DVZ wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Voorts moet nog opgemerkt worden dat het feit dat het interview bij de DVZ korter en in andere omstandigheden verloopt dan dat op het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt. De verzoeker dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van u worden verwacht dat u voldoende nauwkeurige en consistente verklaringen aflegt over de voorgehouden vervolgingsproblemen en de directe gevolgen daarvan. Dat de tewerkstelling van uw broers bij het voormalige Afghaanse nationale leger dan ook niet in het gehoorverslag van de DVZ werden vermeld, zet grote vraagtekens bij uw verklaringen twee broers te hebben die werkzaam waren bij het voormalige Afghaanse nationale leger.

Vervolgens dient zeer kritisch gekeken te worden naar uw overige verklaringen omtrent de werkzaamheden van uw beweerde broer M. (...), gezien de door u voorgehouden asielmotieven voortvloeien uit zijn tewerkstelling. U gevraagd alles te vertellen wat u weet over de job van uw broer, stelde u dat zijn job op de luchthaven van Kabul was en hij elke één of twee maanden naar huis kwam. Verder stelde u geen idee te hebben over het werk dat uw broer deed (CGVS, p. 10). Gezien uw broer 14 jaar op de luchthaven van Kabul gewerkt zou hebben, is het zeer opmerkelijk dat verder niets weet over zijn job (CGVS, p. 10). Zo wist u bijvoorbeeld ook niet welke rang uw broer had en stelde u in eerste instantie enkel dat uw broer veertig mensen onder zich had werken (CGVS, p. 10). U voorts gevraagd naar de taken van uw broer, stelde u plotseling dat uw broer compagniecommandant was. Dat u dit niet vermeldde toen u gevraagd werd naar de rang van uw broer is zeer opmerkelijk (CGVS, p. 10). U voegde daar aan toe dat uw broer andere mensen leerde hoe ze wapens moesten gebruiken en hen ook andere trainingen gaf (CGVS, p. 10). U later nogmaals gevraagd alles te vertellen wat u weet over de job van uw broer, antwoordde u niet specifiek te weten wat zijn werk was (CGVS, p. 17). U vervolgde uw antwoord door te stellen dat u enkel weet dat er veertig mensen onder zijn bevel werkten en hij elke anderhalve of twee maanden voor vijf dagen op verlof naar huis kwam (CGVS, p. 17). Dat u niet verder komt dan het herhalen van uw eerdere antwoord, toen u gevraagd werd alles wat u weet over de job van uw broer te vertellen, is zeer opmerkelijk en doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de tewerkstelling van uw beweerde broer.

Tevens is ook uw zeer beperkte kennis over de voorgelegde documenten van uw beweerde broer niet afdoende om enerzijds uw familieband en anderzijds de tewerkstelling van uw broer te onderschrijven. U gevraagd te vertellen over het militair rijbewijs van uw broer, stelde u dat het zijn badge was en uw broer bij elke hogere rang die hij verkreeg ook een nieuwe badge kreeg die er op leek (CGVS, p. 15). Dat u niet eens kon aangeven dat dit om een rijbewijs ging, is zeer opmerkelijk, zeker gezien dit document niet verandert met een hogere rang. U gevraagd wat u nog over de kaart kon vertellen, stelde u dat u de job niet had gedaan waardoor u er niet meer over kon vertellen (CGVS, p. 15). Ook over de kopieën van de vier certificaten van uw beweerde broer was uw kennis zeer beperkt. Zo stelde u bij het eerste certificaat dat u er niet veel van wist en voegde u daar aan toe dat uw broer telkens een ander document kreeg als zijn rang omhoog ging (CGVS, p. 15). Dit eerste document is echter afkomstig van het ministerie van onderwijs en heeft geen enkele betrekking op een rang (CGVS, p. 15). Ook over de overige certificaten kon u niet verklaren wanneer of waarom uw broer deze heeft gekregen en u wist zelfs niet of zijn naam op de documenten stond (CGVS, p. 15-16). Dit gebrek aan kennis over de documenten van uw beweerde broer ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw broer en zijn job ten zeerste.

Wat betreft de badge van uw broer is het voorts opmerkelijk dat deze de rang van soldaat (SDR) vermeldt (zie document 5, groene map), terwijl u sprak over uw broer als een compagniecommandant. Daarenboven verliep deze badge op 28 april 2019, wat niet strookt met uw verklaring dat uw broer tot de machtsovername werkzaam was bij het leger (CGVS, p. 23). Logischerwijs zou de badge van uw broer zijn vervangen door een militair boekje aan het einde van zijn contract, waarna hij een nieuw contract kon afsluiten en een nieuwe badge zou krijgen. Dat uw familie over deze vervallen badge beschikte, is dan ook zeer opmerkelijk.

Over de twee foto's die u voorlegde van de persoon waarvan u beweerde dat het uw broer betreft, wist u enkel te stellen dat de foto's tijdens de job van uw broer gemaakt werden en dat dat al lang geleden was (CGVS, p. 16). Dat laatste wist u omdat de Ranger-voertuigen op de foto's verouderde modellen zijn, wat algemene informatie betreft (CGVS, p. 16). Ook uw kennis over deze foto's is zeer summier. Voorts volstaat enkel de Kabul Bankkaart van uw beweerde broer niet op zijn tewerkstelling te onderschrijven. Daarenboven betreft ook dit, net als de overige voorgelegde documenten, een kopie. Gelet op de lage bewijswaarde van fotokopieën en Afghaanse documenten in het algemeen (zie supra) kunnen deze documenten zonder geloofwaardige verklaringen de beweerde familieband én de beweerde tewerkstelling van uw broer niet onderschrijven.

Gelet op uw manifeste gebrek aan kennis over de job van uw beweerde broer én de voorgelegde documenten, dient geconcludeerd te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat de persoon van wie u de documenten voorlegde daadwerkelijk uw broer betreft. Het CGVS kan hierdoor geen enkel geloof hechten aan uw verklaringen dat u de broer bent van iemand die bij het voormalige Afghaanse nationale leger werkte. Bijgevolg kan het CGVS geen geloof hechten aan uw verklaringen dat u op verzoek van uw broer zijn commandant hielp met het vervoeren van de kinderen van de commandant. Voorts kan ook aan de vervolgsfeiten en uw vrees voor de taliban die hieruit voortvloeit geen geloof worden gehecht.

Ten tweede, indien het CGVS uw verklaringen omtrent uw broer én zijn tewerkstelling toch volgt, quod non, kan het CGVS omwille van uw opmerkelijke en onlogische verklaringen uw vrees voor vervolging door de taliban niet als aannemelijk beschouwen.

Vooreerst is het zeer onlogisch dat u – als onbekende jongeman van destijds 19 jaar oud – de kinderen van een commandant in een riksja naar school vervoerde (CGVS, p. 11-12). Logischerwijs worden de kinderen van een commandant beveiligd en op een beschermde manier van en naar school vervoerd. Een riksja is een overdekte, gemotoriseerde driewieler die zeer kwetsbaar is in het verkeer. Dat de kinderen van een commandant met zo'n vervoersmiddel naar school zouden worden gebracht in plaats van een – al dan niet gepantserde – jeep, is dan ook niet logisch. Vervolgens ontbreekt alle logica voor uw verklaring dat u zonder ooit zelf eerst met de commandant gesproken te hebben deze grote verantwoordelijkheid kreeg over zijn kinderen (CGVS, p. 18). Men kan verwachten dat een commandant eerst contact zoekt met de persoon die zijn kinderen dagelijks zal vervoeren door een grote stad als Jalalabad. Dat u deze job kreeg omdat uw broer aan zijn commandant vertelde dat u een riksja reed en uw broer u vertrouwde (CGVS, p. 18), is dan ook absoluut niet logisch.

Bovendien is het zeer opvallend dat u niets wist over de commandant en zijn kinderen. Zo wist u niet bij welke eenheid de commandant gestationeerd was, noch wat zijn verantwoordelijkheden waren (CGVS, p. 19). Ook kon u van de kinderen slechts een schatting geven van hun leeftijden (CGVS, p. 19). Dat u niets wist over uw baas en uw klanten is zeer opvallend. Logischerwijs vergaart men toch enige informatie over de persoon voor wie men werkt en wie men vervoert. Zeker als u – volgens uw beweringen – zes à zeven maanden de kinderen vervoerd zou hebben (CGVS, p. 18), kan toch enige kennis verwacht worden. Uw algehele gebrek aan kennis over de commandant en de kinderen houdt dan ook geen steek.

Tevens stelde u zelf dat u geen begin- en einddatum had afgesproken met de commandant en elke maand 6000 Afghani betaald kreeg via uw broer (CGVS, p. 18). Dat u zo vrijblijvend voor de commandant kon werken is zeer opmerkelijk. U stelde gedurende zes à zeven maanden de drie kinderen van de commandant naar school te hebben gebracht, waarbij u telkens dezelfde route via de hoofdweg van Nangarhar nam (CGVS, p. 18). U stelde dat dit de makkelijkste en meest directe route voor u was (CGVS, p. 18). Dat u klaarblijkelijk geen voorzorgsmaatregelen nam door verschillende routes te gebruiken, is zeer opmerkelijk gezien u kinderen van een commandant vervoerde én u zelf hiervan op de hoogte was. Daarenboven stelde u zelf dat uw dorpelingen en uw kamergenoot wisten dat u in de stad met de riksja reed, dat u de kinderen van een commandant vervoerde en dat u elke week op vrijdag naar huis kwam (CGVS, p. 20). Deze openlijke bekendheid van uw job is zeer opmerkelijk.

Gelet op de door u opgebouwde routine en de bekendheid van uw job, is het zeer opvallend dat u pas na ruim een half jaar 's avonds toen u onderweg naar huis was, werd gestopt door de taliban. De taliban is een grote, goed georganiseerde groepering, die drie maanden nadat ze u zouden hebben bedreigd, het volledige land wisten over te nemen. Dat deze goed georganiseerde groepering, die klaarblijkelijk zeer goed op de hoogte was van uw vaste routine, u op vijf minuten van een militaire basis opwachtten tot u onderweg was naar uw ouderlijk huis om u te zeggen dat u de kinderen aan hen moest overhandigen (CGVS, p. 20), is zeer merkwaardig. Logischerwijs zouden de taliban u tegenhouden op het moment dat u de kinderen daadwerkelijk aan het vervoeren was, zodat zij de kinderen direct zouden kunnen meenemen. Dat zij desalniettemin afwachtten tot u onderweg naar huis was en u vervolgens vlak naast een militaire basis tegenhielden, is absoluut onlogisch en is bovendien erg gevaarlijk voor de taliban.

Voorts is het zeer opvallend dat de taliban u bedreigden en zeiden dat u de kinderen van de commandant aan hen moest overdragen, maar u vervolgens na het geven van uw telefoonnummer gewoon mocht vertrekken (CGVS, p. 20). Door u te laten vertrekken ontstond het risico voor de taliban dat u simpelweg zou vluchten óf dat u de gebeurtenis zou melden aan de commandant. Dat laatste heeft u vervolgens ook gedaan. Deze werkwijze van de taliban, een goed georganiseerde groepering die een paar maanden later een heel land wisten over te nemen, is daarmee bijzonder opvallend. Logischerwijs zouden zij u niet zo vrijblijvend laten vertrekken, gelet op het grote risico dat zij hierdoor zelf zouden kunnen lopen. Vervolgens lieten zij u drie dagen met rust, waarna zij u telefonisch benaderden en nogmaals bedreigden (CGVS, p. 11-12). U diende de kinderen te bezorgen, zo niet dan zou u in gevaar zijn als de taliban u weer zouden treffen (CGVS, p. 21). Hierna informeerde u de commandant nogmaals via uw broer en verder bleef u thuis. U zei tegen de taliban dat u geen tijd had om te kinderen naar school te brengen, wel beloofde u de taliban dat u zou voldoen aan hun verzoek (CGVS, p. 21-22). Inmiddels verstreken er 10 of 15 dagen, zonder dat u nogmaals bedreigingen ontving van de taliban. Dat zij u gedurende deze dagen met rust lieten is zeer opmerkelijk. Hiermee liepen de taliban nogmaals het risico dat u simpelweg zou vertrekken of dat u de commandant over de bedreiging informeerde. Indien de taliban werkelijk de kinderen van de commandant wilden hebben, zouden zij er logischerwijs alles aan doen om hun doel te bereiken. Dat u voor zo'n lange periode met rust werd gelaten, is dan ook zeer opmerkelijk.

Ook de uiteindelijke arrestatie van de talibanleden houdt geen steek. Zo stelde u dat u na 10 of 15 dagen met de kinderen op een specifieke plek diende te zijn met de kinderen en de taliban moest informeren dat u daar mét de kinderen aanwezig was (CGVS, p. 22). U kon echter maar zeer moeilijk tot deze uitleg komen. Zo werd u drie keer gevraagd naar de instructies die u kreeg omtrent de arrestatie, waarna u enkel antwoordde

dat alles werd geregeld door de commandant en dat hij u vertelde op “die specifieke dag, die specifieke plek en die specifieke tijd” aanwezig te zijn (CGVS, p. 22). Uw vage antwoord is zeer opmerkelijk en ondermijnt uw geloofwaardigheid ten zeerste. Daarbij is het zeer opmerkelijk dat u zo plotseling de taliban diende te bellen en informeren, en dat zij zonder enige argwaan of voorzorgsmaatregelen naar de genoemde plek kwamen. Logischerwijs zouden zij rekening houden met een mogelijke valstrik, gezien het de kinderen van de commandant betrof én zij u dusdanig lang de tijd hadden gegeven dat u gemakkelijk een valstrik opgezet zou kunnen hebben. Dat de taliban zo eenvoudig kwamen opdagen, is dan ook absoluut niet geloofwaardig.

Daar komt bij dat het alles behalve logisch is dat u de kinderen van de commandant daadwerkelijk mee moest nemen naar de afgesproken plek (CGVS, p. 22). Het idee om de kinderen mee te nemen kwam van de commandant, zodat de taliban niet zouden twijfelen aan u en zij niet zouden denken dat u de taliban zou laten arresteren (CGVS, p. 22). Het is echter uitermate gevaarlijk om kinderen mee te nemen naar een arrestatie van talibanleden. Zij zouden zich immers kunnen verzetten of een tegenoffensief kunnen starten zodra zij door zouden hebben dat het zich om een valstrik handelt. Dat de vader van deze kinderen zélf besloot dat u de kinderen mee diende te nemen, terwijl hij nota bene zelf een commandant bij het Afghaanse nationale leger was en goed op de hoogte zou moeten zijn van de mogelijke gevaren van arrestatie van talibanleden, is alles behalve logisch. In zo'n geval zou je niet alleen als vader, maar ook als commandant, toch logischerwijs besluiten om de kinderen vooraf in veiligheid te brengen zodat hen niets zou overkomen. Uw verklaring dat u de kinderen gewoon mee moest nemen naar de arrestatie, is dan ook absoluut niet geloofwaardig.

Bovenstaande opmerkelijkheden en opvallendheden tezamen maken dat aan het staande houden door de taliban, de telefonische bedreiging en vervolgens de arrestatie niet als aannemelijk kunnen worden beschouwd. Bijgevolg kunnen ook de voorgehouden vrees die hieruit voort zou vloeien en de aangehaalde vervolgingsfeiten niet worden aangenomen.

Ten derde dient te worden geconcludeerd dat uit persoonlijk onderhoud niet naar voren komt dat u vreest voor vervolging door de taliban louter wegens de werkzaamheden van uw beweerde broer M. (...). Uit de beschikbare informatie (het EUAArapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat personen die vroeger tot de Afghaanse nationale veiligheidsdiensten behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Indien het CGVS uw verklaringen omtrent de werkzaamheden van uw beweerde broer volgt, dan nog haalde u geen geloofwaardige redenen aan waarom uw broer problemen zou hebben gekend of zou dienen te vrezen wegens zijn werkzaamheden voor het voormalige Afghaanse nationale leger. Wat uw situatie betreft, kan verder worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat familieleden van personen die tot de Afghaanse nationale veiligheidsdiensten behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid beweert te zijn van een vroeger lid van het voormalige Afghaanse nationale leger, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging (supra), is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Ter volledigheid merkt het CGVS ook nog op dat u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen (zie Verklaring DVZ d.d. 02 januari 2023, vraag 23 en 33). Het feit dat u heeft nagelaten om in een van de andere Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen, doet wel degelijk afbreuk aan de ernst en de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet

het geval is. De kopieën van de taskara's van uzelf, uw vader en uw broer werden hierboven reeds besproken. De kopieën van de legerbadge, het militair rijbewijs, vier certificaten en twee foto's van M. (...) werden hierboven reeds besproken. De kopieën van de vier foto's van de verwondingen die u in Iran opliep, hebben louter betrekking op uw vlucht naar België en staan in deze beslissing niet ter discussie.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_Cit

ry Mazar Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machts

[overname door de taliban 20231214.pdf](#), kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het

openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste

plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/6, § 5, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker verwijt de adjunct-commissaris zijn asielaanvraag niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze te hebben beoordeeld en stelt dat hij een enorme inspanning heeft geleverd om zijn asielrelaas te staven door het neerleggen van verschillende documenten en foto's. Hij reikt tevens verklaringen aan voor het neerleggen van een oude legerbadge van zijn broer en voor zijn beperkte kennis van de werkzaamheden van zijn broer.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker gaat in op de veiligheidssituatie in Afghanistan, op de situatie van terugkeerders uit het buitenland na een afgewezen asielaanvraag en op de precare leefomstandigheden in Afghanistan.

2.1.3. Aan het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een uittreksel uit de “Afghanistan Country Focus” van EASO van januari 2022 (stuk 2);
- een uittreksel uit de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van april 2022 (stuk 3);
- de webpagina “Everything you need to know about human rights in Afghanistan – Afghanistan 2021” van Amnesty International van 2021 (stuk 4);
- de webpagina “Averting Afghanistan's Economic and Food Crises” van Human Rights Watch van 6 oktober 2021 (stuk 5).

2.2. Nieuwe elementen

Op 12 december 2024 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van EUAA van 4 november 2022, aan het rapport “Afghanistan Security Situation” van EUAA van augustus 2022, aan de “Afghanistan Country Focus” van EASO van januari 2022, aan de “Afghanistan Country Focus” van EUAA van december 2023, aan de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024, aan het rapport “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van EUAA van augustus 2022, aan het “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van EASO van augustus 2020, aan het rapport “Afghanistan: Targeting of individuals” van EUAA van augustus 2022, aan het rapport “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van UNAMA van juni 2023, aan de COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername

door de Taliban" van 14 december 2023, aan het rapport "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van EUAA van 2 februari 2024 en aan de "Afghanistan Country Focus" van EUAA van november 2024.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

In de mate dat verzoeker in het tweede middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het tweede middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees nu zijn asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende opmerkelijkheden en ongeloofwaardigheden en er enkele markante incoherenties kunnen worden opgemerkt, omdat (ii) de door hem voorgelegde documenten deze appreciatie niet vermogen te wijzigen, omdat (iii) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen beschikbaar zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (iv) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien, en omdat (v) hij geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee

is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, te vrezen dat de taliban hem zullen arresteren omdat hij talibanleden had overhandigd aan de vorige overheid. Hij zou met zijn riksja de kinderen van een commandant die met zijn broer werkte van en naar school hebben gebracht en op een dag zijn tegengehouden door drie talibanleden die wilden dat hij de kinderen aan hen bezorgde. Uit angst zou hij hun zijn telefoonnummer hebben gegeven, maar daarna zou hij zijn broer hebben geïnformeerd. Deze zou zijn commandant hebben ingelicht en met hem een plan hebben bedacht dat ertoe leidde dat de talibanleden werden gearresteerd. Drie of vier dagen na de arrestatie van de talibanleden zouden enkele talibanleden naar verzoekers huis zijn gekomen omdat zij wisten dat de andere talibanleden door zijn toedoen waren gearresteerd, maar verzoeker zou toen niet thuis zijn geweest. Daarna zou verzoeker naar zijn maternale oom in Kabul zijn getrokken. De taliban zouden nogmaals bij zijn woning zijn langs geweest en twee weken na de machtsovername door de taliban zou verzoeker samen met zijn broer Afghanistan hebben verlaten.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees nu zijn asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende opmerkelijkheden en ongeloofwaardigheden en er enkele markante incoherenties worden opgemerkt. Dit wordt in deze beslissing als volgt toegelicht:

“Ten eerste heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u en de persoon van wie u de documenten voorlegde daadwerkelijk broers zijn. Ter ondersteuning van uw familieband legde u kopieën voor van uw taskara, de taskara van uw vader én van uw beweerde broer. Een taskara is een Afghaans document met persoonsgegevens zoals de naam en achternaam, naam van de vader en grootvader en leeftijd op moment van afgifte. Deze taskara’s stellen dat u en uw broer dezelfde vader hebben, maar de taskara van uw broer is verder niet leesbaar (zie Notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 1 februari 2024 [CGVS], p. 13-14). Bovendien betreffen deze taskara’s slechts kopieën die weinig betrouwbaar gezien ze makkelijk via allerlei knip- en plakwerk te manipuleren zijn. Voorts blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. Enkel deze taskara’s volstaan dan ook niet om uw familieband aan te kunnen tonen. In dit licht dient zeer kritisch gekeken te worden naar uw verklaringen omtrent uw broer en zijn tewerkstelling. Vooropgesteld blijken uw verklaringen omtrent uw broers niet coherent te zijn. Zo heeft u tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet vermeld dat uw broers werkzaam waren voor het voormalige Afghaanse nationale leger. Dit is zeer opmerkelijk, gezien de voorgehouden benadering door de taliban en de uiteindelijke arrestatie van de talibanleden voortvloeien uit het feit dat uw broer bij het leger werkte en u zijn commandant hielp. Het is merkwaardig dat u de tewerkstelling van uw broer niet ter sprake bracht tegenover de DVZ. Van een verzoeker die verklaart dat zijn leven in gevaar is en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, mag te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn vluchtmotieven van bij het begin van de asielprocedure zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet. In dit opzicht is het eveneens merkwaardig dat u dit voor het eerst ter sprake bracht op het commissariaat (CGVS, p. 9-10). U gevraagd waarom u de jobs van uw broers niet heeft vermeld bij de DVZ, stelde u destijds alle documenten meegenomen te hebben maar dat er u verteld werd dat u deze tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS kon voorleggen (CGVS, p. 23). Dit is zeer opmerkelijk. Het verdient benadrukking dat het gehoorverslag bij de DVZ wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Voorts moet nog opgemerkt worden dat het feit dat het interview bij de DVZ korter en in andere omstandigheden verloopt dan dat op het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn

beschermingsverzoek aanbrengt. De verzoeker dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van u worden verwacht dat u voldoende nauwkeurige en consistente verklaringen aflegt over de voorgehouden vervolgingsproblemen en de directe gevolgen daarvan. Dat de tewerkstelling van uw broers bij het voormalige Afghaanse nationale leger dan ook niet in het gehoorverslag van de DVZ werden vermeld, zet grote vraagtekens bij uw verklaringen twee broers te hebben die werkzaam waren bij het voormalige Afghaanse nationale leger.

Vervolgens dient zeer kritisch gekeken te worden naar uw overige verklaringen omtrent de werkzaamheden van uw beweerde broer M. (...), gezien de door u voorgehouden asielmotieven voortvloeien uit zijn tewerkstelling. U gevraagd alles te vertellen wat u weet over de job van uw broer, stelde u dat zijn job op de luchthaven van Kabul was en hij elke één of twee maanden naar huis kwam. Verder stelde u geen idee te hebben over het werk dat uw broer deed (CGVS, p. 10). Gezien uw broer 14 jaar op de luchthaven van Kabul gewerkt zou hebben, is het zeer opmerkelijk dat verder niets weet over zijn job (CGVS, p. 10). Zo wist u bijvoorbeeld ook niet welke rang uw broer had en stelde u in eerste instantie enkel dat uw broer veertig mensen onder zich had werken (CGVS, p. 10). U voorts gevraagd naar de taken van uw broer, stelde u plotseling dat uw broer compagniecommandant was. Dat u dit niet vermeldde toen u gevraagd werd naar de rang van uw broer is zeer opmerkelijk (CGVS, p. 10). U voegde daar aan toe dat uw broer andere mensen leerde hoe ze wapens moesten gebruiken en hen ook andere trainingen gaf (CGVS, p. 10). U later nogmaals gevraagd alles te vertellen wat u weet over de job van uw broer, antwoordde u niet specifiek te weten wat zijn werk was (CGVS, p. 17). U vervolgde uw antwoord door te stellen dat u enkel weet dat er veertig mensen onder zijn bevel werkten en hij elke anderhalve of twee maanden voor vijf dagen op verlof naar huis kwam (CGVS, p. 17). Dat u niet verder komt dan het herhalen van uw eerdere antwoord, toen u gevraagd werd alles wat u weet over de job van uw broer te vertellen, is zeer opmerkelijk en doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de tewerkstelling van uw beweerde broer.

Tevens is ook uw zeer beperkte kennis over de voorgelegde documenten van uw beweerde broer niet afdoende om enerzijds uw familieband en anderzijds de tewerkstelling van uw broer te onderschrijven. U gevraagd te vertellen over het militair rijbewijs van uw broer, stelde u dat het zijn badge was en uw broer bij elke hogere rang die hij verkreeg ook een nieuwe badge kreeg die er op leek (CGVS, p. 15). Dat u niet eens kon aangeven dat dit om een rijbewijs ging, is zeer opmerkelijk, zeker gezien dit document niet verandert met een hogere rang. U gevraagd wat u nog over de kaart kon vertellen, stelde u dat u de job niet had gedaan waardoor u er niet meer over kon vertellen (CGVS, p. 15). Ook over de kopieën van de vier certificaten van uw beweerde broer was uw kennis zeer beperkt. Zo stelde u bij het eerste certificaat dat u er niet veel van wist en voegde u daar aan toe dat uw broer telkens een ander document kreeg als zijn rang omhoog ging (CGVS, p. 15). Dit eerste document is echter afkomstig van het ministerie van onderwijs en heeft geen enkele betrekking op een rang (CGVS, p. 15). Ook over de overige certificaten kon u niet verklaren wanneer of waarom uw broer deze heeft gekregen en u wist zelfs niet of zijn naam op de documenten stond (CGVS, p. 15-16). Dit gebrek aan kennis over de documenten van uw beweerde broer ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw broer en zijn job ten zeerste.

Wat betreft de badge van uw broer is het voorts opmerkelijk dat deze de rang van soldaat (SDR) vermeldt (zie document 5, groene map), terwijl u sprak over uw broer als een compagniecommandant. Daarenboven verliep deze badge op 28 april 2019, wat niet strookt met uw verklaring dat uw broer tot de machtsovername werkzaam was bij het leger (CGVS, p. 23). Logischerwijs zou de badge van uw broer zijn vervangen door een militair boekje aan het einde van zijn contract, waarna hij een nieuw contract kon afsluiten en een nieuwe badge zou krijgen. Dat uw familie over deze vervallen badge beschikte, is dan ook zeer opmerkelijk.

Over de twee foto's die u voorlegde van de persoon waarvan u beweerde dat het uw broer betreft, wist u enkel te stellen dat de foto's tijdens de job van uw broer gemaakt werden en dat dat al lang geleden was (CGVS, p. 16). Dat laatste wist u omdat de Ranger-voertuigen op de foto's verouderde modellen zijn, wat algemene informatie betreft (CGVS, p. 16). Ook uw kennis over deze foto's is zeer summier. Voorts volstaat enkel de Kabul Bankkaart van uw beweerde broer niet op zijn tewerkstelling te onderschrijven. Daarenboven betreft ook dit, net als de overige voorgelegde documenten, een kopie. Gelet op de lage bewijswaarde van fotokopieën en Afghaanse documenten in het algemeen (zie supra) kunnen deze documenten zonder geloofwaardige verklaringen de beweerde familieband én de beweerde tewerkstelling van uw broer niet onderschrijven.

Gelet op uw manifeste gebrek aan kennis over de job van uw beweerde broer én de voorgelegde documenten, dient geconcludeerd te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat de persoon van wie u de documenten voorlegde daadwerkelijk uw broer betreft. Het CGVS kan hierdoor geen enkel geloof hechten aan uw verklaringen dat u de broer bent van iemand die bij het voormalige Afghaanse nationale leger werkte. Bijgevolg kan het CGVS geen geloof hechten aan uw verklaringen dat u op verzoek van uw broer zijn commandant hielp met het vervoeren van de kinderen van de commandant. Voorts kan ook aan de vervolgingsfeiten en uw vrees voor de taliban die hieruit voortvloeit geen geloof worden gehecht.

Ten tweede, indien het CGVS uw verklaringen omtrent uw broer én zijn tewerkstelling toch volgt, quod non, kan het CGVS omwille van uw opmerkelijke en onlogische verklaringen uw vrees voor vervolging door de taliban niet als aannemelijk beschouwen.

Vooreerst is het zeer onlogisch dat u – als onbekende jongeman van destijds 19 jaar oud – de kinderen van een commandant in een riksja naar school vervoerde (CGVS, p. 11-12). Logischerwijs worden de kinderen van een commandant beveiligd en op een beschermde manier van en naar school vervoerd. Een riksja is een overdekte, gemotoriseerde driewieler die zeer kwetsbaar is in het verkeer. Dat de kinderen van een commandant met zo'n vervoersmiddel naar school zouden worden gebracht in plaats van een – al dan niet gepantserde – jeep, is dan ook niet logisch. Vervolgens ontbreekt alle logica voor uw verklaring dat u zonder ooit zelf eerst met de commandant gesproken te hebben deze grote verantwoordelijkheid kreeg over zijn kinderen (CGVS, p. 18). Men kan verwachten dat een commandant eerst contact zoekt met de persoon die zijn kinderen dagelijks zal vervoeren door een grote stad als Jalalabad. Dat u deze job kreeg omdat uw broer aan zijn commandant vertelde dat u een riksja reed en uw broer u vertrouwde (CGVS, p. 18), is dan ook absoluut niet logisch.

Bovendien is het zeer opvallend dat u niets wist over de commandant en zijn kinderen. Zo wist u niet bij welke eenheid de commandant gestationeerd was, noch wat zijn verantwoordelijkheden waren (CGVS, p. 19). Ook kon u van de kinderen slechts een schatting geven van hun leeftijden (CGVS, p. 19). Dat u niets wist over uw baas en uw klanten is zeer opvallend. Logischerwijs vergaart men toch enige informatie over de persoon voor wie men werkt en wie men vervoert. Zeker als u – volgens uw beweringen – zes à zeven maanden de kinderen vervoerd zou hebben (CGVS, p. 18), kan toch enige kennis verwacht worden. Uw algehele gebrek aan kennis over de commandant en de kinderen houdt dan ook geen steek.

Tevens stelde u zelf dat u geen begin- en einddatum had afgesproken met de commandant en elke maand 6000 Afghani betaald kreeg via uw broer (CGVS, p. 18). Dat u zo vrijblijvend voor de commandant kon werken is zeer opmerkelijk. U stelde gedurende zes à zeven maanden de drie kinderen van de commandant naar school te hebben gebracht, waarbij u telkens dezelfde route via de hoofdweg van Nangarhar nam (CGVS, p. 18). U stelde dat dit de makkelijkste en meest directe route voor u was (CGVS, p. 18). Dat u klaarblijkelijk geen voorzorgsmaatregelen nam door verschillende routes te gebruiken, is zeer opmerkelijk gezien u kinderen van een commandant vervoerde én u zelf hiervan op de hoogte was. Daarenboven stelde u zelf dat uw dorpelingen en uw kamergenoot wisten dat u in de stad met de riksja reed, dat u de kinderen van een commandant vervoerde en dat u elke week op vrijdag naar huis kwam (CGVS, p. 20). Deze openlijke bekendheid van uw job is zeer opmerkelijk.

Gelet op de door u opgebouwde routine en de bekendheid van uw job, is het zeer opvallend dat u pas na ruim een half jaar 's avonds toen u onderweg naar huis was, werd gestopt door de taliban. De taliban is een grote, goed georganiseerde groepering, die drie maanden nadat ze u zouden hebben bedreigd, het volledige land wisten over te nemen. Dat deze goed georganiseerde groepering, die klaarblijkelijk zeer goed op de hoogte was van uw vaste routine, u op vijf minuten van een militaire basis opwachtten tot u onderweg was naar uw ouderlijk huis om u te zeggen dat u de kinderen aan hen moest overhandigen (CGVS, p. 20), is zeer merkwaardig. Logischerwijs zouden de taliban u tegenhouden op het moment dat u de kinderen daadwerkelijk aan het vervoeren was, zodat zij de kinderen direct zouden kunnen meenemen. Dat zij desalniettemin afwachtten tot u onderweg naar huis was en u vervolgens vlak naast een militaire basis tegenhielden, is absoluut onlogisch en is bovendien erg gevaarlijk voor de taliban.

Voorts is het zeer opvallend dat de taliban u bedreigden en zeiden dat u de kinderen van de commandant aan hen moest overdragen, maar u vervolgens na het geven van uw telefoonnummer gewoon mocht vertrekken (CGVS, p. 20). Door u te laten vertrekken ontstond het risico voor de taliban dat u simpelweg zou vluchten óf dat u de gebeurtenis zou melden aan de commandant. Dat laatste heeft u vervolgens ook gedaan. Deze werkwijze van de taliban, een goed georganiseerde groepering die een paar maanden later een heel land wisten over te nemen, is daarmee bijzonder opvallend. Logischerwijs zouden zij u niet zo vrijblijvend laten vertrekken, gelet op het grote risico dat zij hierdoor zelf zouden kunnen lopen. Vervolgens lieten zij u drie dagen met rust, waarna zij u telefonisch benaderden en nogmaals bedreigden (CGVS, p. 11-12). U diende de kinderen te bezorgen, zo niet dan zou u in gevaar zijn als de taliban u weer zouden treffen (CGVS, p. 21). Hierna informeerde u de commandant nogmaals via uw broer en verder bleef u thuis. U zei tegen de taliban dat u geen tijd had om te kinderen naar school te brengen, wel beloofde u de taliban dat u zou voldoen aan hun verzoek (CGVS, p. 21-22). Inmiddels verstreken er 10 of 15 dagen, zonder dat u nogmaals bedreigingen ontving van de taliban. Dat zij u gedurende deze dagen met rust lieten is zeer opmerkelijk. Hiermee liepen de taliban nogmaals het risico dat u simpelweg zou vertrekken of dat u de commandant over de bedreiging informeerde. Indien de taliban werkelijk de kinderen van de commandant wilden hebben, zouden zij er logischerwijs alles aan doen om hun doel te bereiken. Dat u voor zo'n lange periode met rust werd gelaten, is dan ook zeer opmerkelijk.

Ook de uiteindelijke arrestatie van de talibanleden houdt geen steek. Zo stelde u dat u na 10 of 15 dagen met de kinderen op een specifieke plek diende te zijn met de kinderen en de taliban moest informeren dat u daar mét de kinderen aanwezig was (CGVS, p. 22). U kon echter maar zeer moeilijk tot deze uitleg komen. Zo werd u drie keer gevraagd naar de instructies die u kreeg omtrent de arrestatie, waarna u enkel antwoordde dat alles werd geregeld door de commandant en dat hij u vertelde op "die specifieke dag, die specifieke plek en die specifieke tijd" aanwezig te zijn (CGVS, p. 22). Uw vage antwoord is zeer opmerkelijk en ondermijnt uw

geloofwaardigheid ten zeerste. Daarbij is het zeer opmerkelijk dat u zo plotseling de taliban diende te bellen en informeren, en dat zij zonder enige argwaan of voorzorgsmaatregelen naar de genoemde plek kwamen. Logischerwijs zouden zij rekening houden met een mogelijke valstrik, gezien het de kinderen van de commandant betrof én zij u dusdanig lang de tijd hadden gegeven dat u gemakkelijk een valstrik opgezet zou kunnen hebben. Dat de taliban zo eenvoudig kwamen opdagen, is dan ook absoluut niet geloofwaardig.

Daar komt bij dat het alles behalve logisch is dat u de kinderen van de commandant daadwerkelijk mee moest nemen naar de afgesproken plek (CGVS, p. 22). Het idee om de kinderen mee te nemen kwam van de commandant, zodat de taliban niet zouden twifelen aan u en zij niet zouden denken dat u de taliban zou laten arresteren (CGVS, p. 22). Het is echter uitermate gevaarlijk om kinderen mee te nemen naar een arrestatie van talibanleden. Zij zouden zich immers kunnen verzetten of een tegenoffensief kunnen starten zodra zij door zouden hebben dat het zich om een valstrik handelt. Dat de vader van deze kinderen zélf besloot dat u de kinderen mee diende te nemen, terwijl hij nota bene zelf een commandant bij het Afghaanse nationale leger was en goed op de hoogte zou moeten zijn van de mogelijke gevaren van arrestatie van talibanleden, is alles behalve logisch. In zo'n geval zou je niet alleen als vader, maar ook als commandant, toch logischerwijs besluiten om de kinderen vooraf in veiligheid te brengen zodat hen niets zou overkomen. Uw verklaring dat u de kinderen gewoon mee moest nemen naar de arrestatie, is dan ook absoluut niet geloofwaardig.

Bovenstaande opmerkelijkheden en opvallendheden tezamen maken dat aan het staande houden door de taliban, de telefonische bedreiging en vervolgens de arrestatie niet als aannemelijk kunnen worden beschouwd. Bijgevolg kunnen ook de voorgehouden vrees die hieruit voort zou vloeien en de aangehaalde vervolgingsfeiten niet worden aangenomen.

Ten derde dient te worden geconcludeerd dat uit persoonlijk onderhoud niet naar voren komt dat u vreest voor vervolging door de taliban louter wegens de werkzaamheden van uw beweerde broer M. (...). Uit de beschikbare informatie (het EUAArapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat personen die vroeger tot de Afghaanse nationale veiligheidsdiensten behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Indien het CGVS uw verklaringen omtrent de werkzaamheden van uw beweerde broer volgt, dan nog haalde u geen geloofwaardige redenen aan waarom uw broer problemen zou hebben gekend of zou dienen te vrezen wegens zijn werkzaamheden voor het voormalige Afghaanse nationale leger. Wat uw situatie betreft, kan verder worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat familieleden van personen die tot de Afghaanse nationale veiligheidsdiensten behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid beweert te zijn van een vroeger lid van het voormalige Afghaanse nationale leger, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging (supra), is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Ter volledigheid merkt het CGVS ook nog op dat u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen (zie Verklaring DVZ d.d. 02 januari 2023, vraag 23 en 33). Het feit dat u heeft nagelaten om in een van de andere Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen, doet wel degelijk afbreuk aan de ernst en de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terechtkomt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. De kopieën van de taskara's van uzelf, uw vader en uw broer werden hierboven reeds besproken. De kopieën van de legerbadge, het militair rijbewijs, vier certificaten en twee foto's van M. (...) werden hierboven reeds besproken. De kopieën van de vier foto's van de verwondingen die u in Iran opliep, hebben louter betrekking op uw vlucht naar België en staan in deze beslissing niet ter discussie."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Met het louter poneren dat hij “een enorme inspanning heeft geleverd om zijn asielrelaas te staven door het neerleggen van verschillende documenten en foto's” en dat het bijzonder vreemd is om te moeten constateren dat de adjunct-commissaris geen waarde hecht aan Afgaanse documenten om een asielrelaas te staven, werpt verzoeker geen ander licht op de concrete motieven van de bestreden beslissing op de door hem ter staving van zijn relaas neergelegde stukken, waarin (onder meer) wordt geduid dat de *taskara* van zijn beweerde broer deels onleesbaar is, dat de *taskara*'s slechts fotokopieën zijn en dat de kennis van verzoeker over de door hem voorgelegde documenten van zijn beweerde broer zeer beperkt is. De Raad merkt bijkomend op dat verzoeker er ten onrechte lijkt van uit te gaan dat aan de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De adjunct-commissaris en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze zoals *in casu* onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit.

Verzoeker duidt verder nog dat zijn broer samen met hem gevlucht is en dus in bezit was van zijn actuele badge, waarbij hij inderdaad als compagniecommandant stond aangeduid, en van nog andere documenten die zijn eigen identiteit bevestigden en zijn werkzaamheden bij het Afgaanse leger bewezen, maar dat hij zijn broer is kwijtgeraakt tijdens een poging om de grens tussen Iran en Turkije over te steken, waardoor hij kopieën en verouderde documenten moest neerleggen die hij achteraf door zijn familie uit Afghanistan heeft laten opsturen. Dit doet evenwel geen afbreuk aan de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing over de door hem neergelegde documenten, die als een geheel, in samenhang met de vaststellingen over zijn beperkte verklaringen over de werkzaamheden van zijn beweerde broer, moeten worden gelezen. Het is het geheel van deze motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij de broer is van iemand die bij het voormalige Afgaanse nationale leger werkte.

Waar verzoeker nog laat gelden dat hij, indien zijn broer samen met hem naar België was gekomen, zijn broer meer uitleg had kunnen vragen over zijn werk en ook de meest actuele badge had kunnen neerleggen, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die hoe dan ook geen afbreuk doet aan de gedane vaststellingen over de door hem neergelegde documenten en afgelegde verklaringen over de werkzaamheden van zijn beweerde broer. Voorts beperkt verzoeker zich tot het vergoelijken en verschonen van de weinige kennis die hij bleek te hebben over de werkzaamheden van zijn beweerde broer, zonder evenwel de pertinente vaststellingen daarover te weerleggen of te ontcrachten. Zijn jeugdige leeftijd – verzoeker is 24 jaar en was 20 jaar toen hij volgens zijn verklaringen samen met zijn beweerde broer het land uit vluchtte –, zijn beperkte opleiding en zijn loutere bewering dat hij van zijn broer gescheiden geraakte tijdens hun vlucht uit Afghanistan kunnen de hierboven aangehaalde vaststellingen niet afdoende verklaren.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld. Verzoeker maakt gelet op het voorgaande niet aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de adjunct-commissaris geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

De Raad wijst er tot slot nog op dat de (overige) algemene informatie die bij het verzoekschrift wordt gevoegd (stukkenbundel verzoeker, stukken 2, 3, 4 en 5) geen betrekking heeft op de persoon van verzoeker, noch op de persoonlijke feiten die verzoeker aanvoert en bijgevolg niet kan volstaan om deze feiten aan te tonen.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de taliban hem zullen arresteren omdat hij talibanleden had overhandigd aan de vorige overheid.

In het tweede middel van zijn verzoekschrift betoogt verzoeker nog dat er een reële kans is dat hij zich bij een terugkeer voor de rechtbank zal moeten verantwoorden en op onmenselijke wijze bestraft zal worden voor zijn keuze om het land te verlaten aangezien de taliban gevluchte personen die na een afgewezen asielaanvraag naar Afghanistan terugkeren beschouwen als slechte moslims omdat zij verkozen om in het Westen te gaan leven. Hij besluit dat zijn lot bij een terugkeer naar Afghanistan op zijn zachtst gezegd als onzeker kan beschouwd worden.

De Raad wijst er wat dit betreft op dat uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de taliban de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan hebben opgeschort en dat er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* werd aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. In november 2022 gaf de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (*ibid.*, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 21, en van november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht en gebruikt ze daartoe ook het ‘*Taliban General Directorate of Intelligence*’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 24).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*” van augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 41 e.v.). Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin enerzijds een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd en anderzijds de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 30 en 34-44). Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 24 en van november 2024, p. 24). Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en deze decreten soms niet ernstig werden genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 28-35). Ook is het voor de Afghaanse bevolking nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en blijft er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (*ibid.*, p. 27). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (*ibid.*, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1 003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 27). Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 27, en van november 2024, p. 47). In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, “*Afghanistan security situation*” van augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid. Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen.

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, *"Afghanistan, Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24, en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"* van december 2023, p. 20). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"* van augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"* van november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, *"Afghanistan, Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"* van augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden en geeft aan dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476: TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021, in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"* van augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten en intellectuelen – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"* van augustus 2022, p. 50-51). Nochtans hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat in 2024 honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch.

Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"* van augustus 2022, p. 51, en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"* van december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die *"verwesterd"* zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of

niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals (onder meer) het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland).

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de "Country Guidance" van EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert, bijtreden (EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", mei 2024, p. 57-61).

De Raad wijst erop dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker in het Westen heeft verbleven en er asiel heeft aangevraagd niet kan worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Voorts brengt verzoeker in zijn verzoekschrift geen concrete informatie aan die op zijn persoonlijke situatie betrekking heeft en waaruit een verregaande verwestering blijkt of waaruit blijkt dat hij gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden in Afghanistan.

Verzoeker is een meerderjarige Afghaanse man van 24 jaar die Afghanistan volgens zijn verklaringen ongeveer twee weken na de machtsvername door de taliban (dus eind augustus of begin september 2021) heeft verlaten (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', verklaring DVZ, vraag nr. 33). Hij heeft dus zijn vormende jaren in Afghanistan doorgebracht. Voorts blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker nog familie heeft in Afghanistan en dat hij daar nog contact mee heeft (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6-7) zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk. Verder spreekt verzoeker *Pashtou* (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', 'verklaring betreffende procedure'). Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Verzoeker voert in het tweede middel nog aan dat de positie van de taliban met betrekking tot Afghanen die het land verlaten hebben nog steeds onduidelijk is. De Raad is er zich van bewust dat de machtsvername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsvername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die nog maar twee jaar in België is en in Afghanistan zijn vormende jaren heeft doorgebracht en er nog over een familiaal netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand

die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat de taliban hem zullen arresteren omdat hij talibanleden had overhandigd aan de vorige overheid en dat niet kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor*

socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* en het *Afghanistan Freedom Front* en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024. Ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024, blijft de algemene veiligheidssituatie positief evolueren en zet de tendens van een daling van het geweld zich voort. De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. De ontheemding die nog plaatsvindt, is bovendien het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie: EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 59). De ontheemding ten gevolge van het conflict is vrijwel volledig gestopt.

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 en is, gelet op de informatie opgenomen in de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Laghman. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, zodat de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden die het risico op ernstige schade kunnen verhogen zich *in casu* niet stelt. Het voorgaande stemt overeen met de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 12 december 2024 neergelegde aanvullende nota).

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijfentwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN